

съ лютость и жестокость, и вообще владахъся така злѣ, что не можяхъ вече да ся трѣпять.

На това ся притури и друго. И между добрыты чловѣци, които ся бяхъ связали въ общество, и бяхъ избрали надъ себе начялници, родихъся мало по малу распри и прѣнія, които смущавахъ не мало общественъ-тѣ тишинѣ. То единъ мисляше че е обиденъ отъ онсица; то другъ мисляше, че третій не му дава, что му ся стои, или че му сторилъ въ нѣчто пакость, или че го осждалъ. То нѣкои другы искахъ да отдадѣтъ сами себѣ право, и да си отвърнѣтъ за обидѣ, кождо мнѣхъ, че сѣ претрѣпѣли отъ другого. То отводяхъ при начялника, за да имъ рѣши той: кой изъ нихъ има право, и кой неправо; но онъ рѣшяваше не по правдинѣ, а по угожденіе и по любовь. И така общество-то страдаше отъ всичкы-ты тѣя работы и смущавашеся.

Найпослѣ поумни-ти свыкахъ всичкый народъ. или цѣло-то общество, да ся собере, и изяснихъ му, че тая работа не приима друго исправленіе, освѣнь да помыслятъ всичкы заедно и да рѣшятъ, какъ имѣтъ да правятъ въ бѣдѣще-то. Но понеже много тысящи людѣе не могатъ да говорятъ и да разсѣждаватъ заедно, затова избрахъ нѣколцинѣ, които между себе почитахъ за поумны и поправы, и дадохъ нимъ пълнѣ власть да мислятъ и да правятъ во имя-то на всичкы-ты, что трѣбба да ся чини въ бѣдѣще-то.